

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרמא

ערב שבת קודש - יום א' דראש השנה

ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

באיזה שופר יתקע הקב"ה לעתיד לבוא?

בקשר עם ראש השנה והתקיעה בשופר גדול לעת"ל, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן במעט) ממענה כ"ק אדמו"ר שליט"א לשאלת המניחים במאמר ד"ה יחינו מיומיים גו', שנאמר בהתוועדות יום ב' דר"ה ה'תשל"ז (נדפס בסה"ש תשל"ז ע' 7, ולהשלמת הענין יש לעיין שם)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בראש הדף, אחרי התיבה "נתבאר", כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

ה"ז מפורש בלקו"ת (נט, ג ואילך) (ובעט"ר. וכו') ושאד' הוי' בשופר יתקע אינו השו"ג (=השופר גדול) (משא"כ הרד"ל בפרד"א שם).

בסוף הדף כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

ועז"נ ואד' ה' בשופר יתקע "ובשו"ג לא נזכר מי התוקע"

ובאותיות דרע"ק אות ט' (הובא בהרד"ל) דלעת"ל של "אלף אמה באמה שלו"

ובעט"ר (כב, א ואילך) דיש עיקר בחי' שו"ג ושם ששופר דמ"ת מגיע לשופר דלעת"ל, לשו"ג

ואולי זהו קרן הימיני דפדר"א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין נפטר ביום ט"ז אדר א' ה'תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס בגאולה האמיתית והשלימה

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שגאל

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת ח'י רחל בת שפרינצא שגאל

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לשנת הצלחה בלימוד ודרכי התסידות מתוך בריאות נכונה

ולזכות צבי בן ח'י רחל - לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל בני משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

"וירם קרן משיחו" - יתגלה שהוא המשיח

הפסוק "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", ונמצא, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא! ● הלשון "יכוף" פירושו להכריח, ומכך ראי' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם - "וילחם מלחמות ה'": אותו יהודי "הוגה בתורה ועוסק במצוות" - ינהל מלחמות! ● "ויתן עז למלכו" זהו הענין ד"ילחם מלחמת ה'" וינצח, שהמוציא ומוליך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך, ורק אח"כ יתחיל ה"וירם קרן משיחו" - שיתגלה שהוא המשיח ● משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז* - בלתי מוגה תרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ סרט ההקלטה

מופיע ט' פעמים שם הוי"ו, ע"ד התקיעה בשופר שצ"ל ט' תקיעות (כמובא בגמ'2 הראויות לכך מן הכתובים).

התחלת תפלת חנה³ היא: "עלץ לבי בהוי" [שכמדובר לעיל⁴, זהו ענין השמחה באופן של "דע לפני מי אתה עומד"⁵, המגלה ומביא את ב' התנועות ד"גילו" ו"ברעדה"⁶ (כמבואר

א. ביום א' דראש השנה, בין קריאת התורה לתקיעת שופר קוראים בהפטרה את תפלת חנה.

שזהו ג"כ ה"מוצע" בין קריאת התורה לתקיעת שופר, וכלשון שמביא אדמו"ר הזקן (במחזור): "אחר קריאת התורה יכין עצמו לתקוע בשופר כו'" [שלכן גם בתפלת חנה

(* מובאת במלאת 40 שנה לאמירתה, ד"עד ארבעין שנין לא קאי איניש אדעתי דרבי" (ע"ז ה, רע"ב).

לכללות השיחה יש להעיר, שבאותה שנה (תשכ"ז) הייתה מלחמת "ששת הימים", ובקשר אלי' - תחילת ההתעוררות ד"מבצע תפלין" וכו'. וראה שיחת ליל כ"ט אלול ה'תשמ"ב סכ"ז (ועוד): "ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו . . שבר"ה הנהיג הצ"צ "סדרים" בפטרבורג, היינו, שהי' מוריד ומעלה מלכים ושרים בנוגע להנהגת המלוכה" כו'. המו"ל.

1) ברכות כט, א. ירושלמי ברכות פ"ד ה"ג. וראה אוה"ת להצ"צ דרושים לר"ה ע' א'שו"ז (ספר הליקוטים ערך שופר ע' קעה). וש"נ.

2) ר"ה לג, ב ואילך.

3) שמואל א-ב, א.

4) בתחלת ההתוועדות (שיחו"ק תשכ"ז ח"א ע' 23).

5) ראה ברכות כח, ב (תפא"י אבות פ"ב מ"ג).

6) תהלים ב, יא.

בלקו"ת⁷ שהעבודה בר"ה צ"ל בתנועה ד"גילו ברעדה"), ומסיימת: "הוי' יחתו מריביו⁸ עליו בשמים ירעם"⁹ וסיימה וחותמה "וירם קרן משיחו"⁹.

בלקו"ת¹⁰ מתעכב ע"כ אדמו"ר הזקן ומקשה, מה השייכות בין "הוי'" ל"יחתו) מריביו", ומי הם "מריביו" של הוי'? ומביא ע"ז את הזהר¹¹ שאומר שהכוונה היא "מריב וא"י", היינו שאלו הנלחמים בוא"י – "יחתו". וכמבואר שם¹² בארוכה: "הוי' הוא ששה מדות דז"א שהחסד גובר בהן דבחי' גבורה שבו היא בבחי' לאכללא שמאלא בימינא כנ"ל והמקטרגים שלמעלה בהיכלות החיצוניים המקטרגים על ישראל הם נגד בחי' זו ממש ונק' מריביו . . וע"י התגלות שם הוי' דא"א בז"א עי"ז יחתו מריביו". ולכן צ"ל ענין הנסירה והניתוק – כמבואר בארוכה בלקו"ת ובדרושים שלאח"ז, עד לדרוש של הרבי הנשיא – שכבר ישנו בקופיר¹³ – שבו מבאר בארוכה את הפסוק "הוי' יחתו מריביו" עד ל"וירם קרן משיחו".

ב. אמנם הפירוש הפשוט בזה, "ואין מקרא יוצא מדי פשוטו"¹⁴ [כמדובר לעיל¹⁵, שהפירוש ע"ד הפשט צריך להתאחד ולהכלל עם הפירוש שע"ד הדרוש, רמז וסוד, ובענייננו: ש"זיתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", זאת-אומרת, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא!

(7) תבוא מב, א. נצבים מז, א.
(8) יחתו וישברו מריביו של בני ואנשי מלחמתו (מצו"ד שם).
(9) שמואל שם, י.
(10) נשא כה, ב.
(11) ויקרא יט, ב.
(12) לקו"ת נשא שם, ד (מהזהר).
(13) סה"מ תש"ז בתחלתו.
(14) שבת סג, א. וש"נ.
(15) נתי' לפני"ז בהתוועדות (שיחוק"ק שם ע' 25).

על מי מתכוונת חנה באומרה "משיחו"? – מבארים על אתר מפרשי התנ"ך¹⁶, שהיות וחנה אמרה את תפילתה בקשר עם לידת שמואל הנביא אשר משח את דוד מלך ישראל, הרי ש"משיחו" הכוונה לדוד. זאת למרות ששמואל חי בזמן מלכותו של שאול ודוד עדיין לא נעשה אז למלך, אעפ"כ אומרים שכבר אז דוד הי' "משיחו"!

וזהו תפלתה של חנה – שיקיים "וירם קרן משיחו".

ג. כיון שמתפלה זו לומדת הגמ' בברכות¹⁷ "כמה הלכתא גברותא" לכל התפלות של כל הדורות בכל השנים ובכל הימים, מכך מובן שיש ללמוד גם מכללות הענין דתפלת חנה, עד לתפלתה העיקרית: שיקיים "וירם קרן משיחו", הענין ד"דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁸ – המלך המשיח, "ועבדי דוד גו' נשיא להם לעולם"¹⁹.

ובזה יובן מה שקודם נאמר "הוי' יחתו מריביו" ורק אח"כ יהי' "וירם קרן משיחו", שהרי כך הוא הפס"ד ברמב"ם – וכמדובר כמ"פ כיצד נגלה דתורה קשור עם פנימיות התורה, עד לחסידות וקבלה ועד בגלוי –

אשר בהל' מלכים ומלחמותיהם²⁰ פוסק הרמב"ם כיצד יהי' הסדר דביאת משיח וגילוי משיח²¹:

תחלה יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", והוא יכופף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" ולקיים מצוות.

(16) ראה פי' הרד"ק עה"פ.
(17) לא, א ואילך.
(18) ר"ה כה, א. זח"א קצב, ב.
(19) יחזקאל לז, כד-כה.
(20) פי"א הי"ד.
(21) בהבא לקמן ראה גם שיחת ש"פ ראה ה'תשל"ה – "יחי המלך" גיליון תרלו ע' 3 ואילך.

מנשמת משיח צדקנו, שכוללת כל נשמות בני", בחי' היחידה הכללית¹⁷, שמתגלה אצל הנשיא העשירי, "העשירי יהי' קודש"¹⁸, ביחד עם כל הענינים דלעתיד לבוא שיהיו במספר עשר¹⁹.

וההכנה לזה – ע"י עבודת כאו"א מישראל בעשר כחות נפשו, החל מעשר כחות הגלויים, ועד לעשר כחות הנעלמים, וכיון שנקרא אדם ("אתם קרויין אדם"²⁰) ע"ש "אדמה לעליון"²¹, מובן, שעבודתו בעשר כחות נפשו ממשיכה ומגלה העשר ספירות שלמעלה, עד לעשר ספירות גנוזות (שדוגמתן עשר כחות הנעלמים), ועד לעבודה הקשורה עם עצם הנפש ממש, "חלק אלקה ממעל ממש"²², אשר, העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו²³, שע"ז נעשה הגילוי דמהותו ועצמותו ית' ממש, כמ"ש²⁴ "ולא יכנף עוד מוריק והיו עיניך רואות אות מוריק".

ויש להוסיף, ש"כבר הי' לעולמים מעין זה (מעין הגילוי ד"והיו עיניך רואות את מוריק") בשעת מתן תורה²⁵, ודוגמתו גם בר"ה, כפי שמזכירים פרטי הענינים דמ"ת בברכת שופרות במוסף דר"ה, הן בתפלת לחש, והן בחזרת הש"ץ שחוזר וכופל כל פרטי הענינים דמ"ת בקול רם ולא רק באופן שחוזר וכופל עוה"פ, כי אם, שנעשית המשכה חדשה דמ"ת בואפן נעלה יותר. ועד"ז ביום שני דר"ה, שאז ניתוסף גם העילוי דתקיעת שופר בפועל מש, עד ל"תקיעה גדולה" שהיא מעין ודוגמת "תקע בשופר גדול לחרותנו", וכמנהג ישראל שהתוקע מאריך בה בכל כחו, וכמשוציא כל כחובתה תקיעה גדולה ה"ז מדגיש עוד יותר ש"כלו כל הקיצין"²⁶, אפילו לפני התקיעות, ועאכו"כ בשעת התקיעות, עד להסיום בתקיעה גדולה.

ויה"ר – והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש תקויים הבקשה "תקע בשופר גדול לחרותנו", החרות האמיתית דכאו"א מבנ"י, האנשים והנשים והטף, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"²⁷, "נפלאות" גם בערך להנסיים דיצי"מ²⁸.

(משיחת יוס' ב' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

(17) ראה רמ"ז לזח"ב מ, ב (מק"מ קטז, ב). ולזח"ג
רס, ב (מק"מ קצ, ב). ועוד.
(18) בחוקותי כז, לב.
(19) ראה מכילתא בשלח טו, א. ועוד.
(20) יבמות סא, רע"א.
(21) ראה של"ה ג, רע"א. ועוד.
(22) תניא רפ"ב.
(23) כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ.
(24) ישע"י ל, כ.
(25) תניא פל"י (מו, א).
(26) סנהדרין צז, ב.
(27) מיכה ז, טו.
(28) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר בר' זאב ע"ה שמואלי – נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גנ' בת ר' אפרים ע"ה – נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ע"פ הפס"ד של כל החסידים דורנו דור ראשון של הגאולה

והמעשה הוא העיקר¹:

כאו"א יקבל על עצמו החלטה טובה להוסיף בכל עניני העבודה באופן של נס והרמה ונשיאת ראש – בהוספה על מעשינו ועבודתנו בהתחלת שנה זו, תהא שנת נסים, נוסף על העבודה בשנת "תשמט יד" ולפנ"ז בשנת תשמח ותשמח, ש"מראה באצבעו ואומר זה", הנה מעשינו ועבודתנו במשך ג' שני חזקה.

ונתינת כח מיוחדת בקבלת החלטות טובות במקום מסוגל – בית הכנסת ובית המדרש, שמגדלין בו תפלה ומגדלין בו תורה², בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, וקדושה לא זה ממקומה³, ובפרט קדושה דנשיא ישראל, ש"הנשיא הוא הכל"⁴.

וכיון ש"ה' יראה ללבב"⁵, ואין צורך להמתין על המעשה בפועל, כי בודאי לא יהי' שינוי בדבר, אא"כ שינוי למעליותא, כמ"ש⁶ "ילכו מחיל אל חיל" – בודאי שזוכים תיכף ומיד לה"שכר" ד"כי תשא את ראש בני ישראל"⁷, נשיאת ראש האמיתית דכאו"א מישראל וכל בני שבכל הדורות.

ולכל לראש – בנוגע לדורנו זה, דור האחרון להגלות, וגם – ע"פ הפס"ד של כל החסידים, האנשים והנשים והטף – דור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה, שלוקחים עמה "מעשינו ועבודתנו כל משך זמן הגלות"⁸, ועד שמהפכים את הגלות עצמו לגאולה, ע"י המשכת וגילוי האל"ף, אלופו של עולם, ב"גולה", שאז נעשה מ"גולה" גאולה⁹.

ובפרט שגם בזמן ומקום הגלות נמצא הקב"ה יחד עם בניו, כמ"ש¹⁰ "עמו אנכי בצרה", "אנכי דייקא, אני" בתוספת כ"ף, שמורה על בחי' הכתר, כידוע¹¹ שכ"ף הוא ר"ת ד"כתר", ומספרו עשרים בגמטריא כתר, עד לפנימיות הכתר, הקשורה עם בחי' היחידה שבכאו"א מישראל, ניצוץ משיח שבו¹², כידוע¹³ התיווך דב' הפירושים בפסוק¹⁴ "דרך כוכב מיעקב", שקאי על משיח צדקנו¹⁵, וקאי גם על כאו"א מישראל¹⁶, שבכאו"א מישראל יש ניצוץ

והנה הלשון "יכוף" פירושו להכריח (לכפות – "נייטן"), ומכך ראי' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם – וילחם מלחמות ה": אותו יהודי – "הוגה בתורה ועוסק במצוות" – ינהל מלחמות!

וכיון שהרמב"ם ענינו לכתוב (הלכות) בפשטות הדברים, נמצא שתהי' אז מלחמה, והרי זהו הענין ד"יחתו מריביו" (כפי שממשיך הרמב"ם שם – "וינצח")!

ד. אולם, גם לאחרי כל-זה, אומר הרמב"ם שעדיין לא יודעים בוודאות האם זהו המשיח האמיתי ("דער אמת'ער משיח") שמקויים בו ה"ורים קרן משיחו", או שמא מדובר ביהודי צדיק (אבל לא משיח), אע"פ שמצד המצב זקוקים לענין ד"יחתו מריביו" (מצד המלחמה שתהי' אז).

ועל-כך ממשיך הכתוב בתפלת חנה "ויתן עז למלכו", היינו, לאחרי ש"יחתו מריביו" – הענין ד"ילחם מלחמות ה" וינצח, ממשיך הרמב"ם ואומר "ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", זאת-אומרת, שכאשר הוא יבנה את בית המקדש ויקבץ את הגלויות אזי יודעים שהוא המשיח!

– כך פוסק הרמב"ם פס"ד ככל הפסקי דינים שבו, ופסק זה אינו מותר מקום לספקות מתי מתחילה ה"אתחלתא דגאולה" ומתי ישנו הענין דקיבוץ גלויות – הרמב"ם פוסק שקיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח²².

ה. ובפרטיות יותר, כדי לדעת מיהו משיח מביא הרמב"ם סימנים גלויים:

א) "מלך מבית דוד" – משיח יתייחס למלכות בית דוד.

22) להעיר משיחת ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 440): "רואים בשנים האחרונות איד שנעשה ה"זיקהל" בפשטות – קיבוץ גלויות דבנ"י מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז.

ב) "הוגה בתורה ועוסק במצוות".

ג) "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" – משיח צריך להשתדל בעצמו "לחזק בדקה", ואם היכן שהוא חסר בלימוד התורה וקיום המצוות – הוא ימסור את עצמו ("ווארפט ער זיך אריין") כדי לחזק ולתקן זאת.

וזה צריך להעשות באופן ד"ויכוף", כלומר – על מי שייך השקו"ט אם הוא משיח, דווקא על אחד כזה שכאשר יבוא אדם ויאמר שברצונו להתנהג באופן אחר (מדריך התורה והמצוות) ושלא יתערבו בחייו הפרטיים – הוא (המשיח) לא יתחשב בזה, אלא "ויכוף" – יכריחו ללמוד תורה ולקיים מצוות; אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום שאלו הם דרכי התורה²³, אבל באופן ד"ויכוף" – לא לבקש תחלה רשיון (מאדם הנ"ל) ואח"כ לומר לו: הקשב, אולי תואיל לעשות כך וכך... אכן כך יש לומר בתחילה, אך אם זה לא מועיל – צריך להיות "ויכוף".

וכל זמן שסימנים אלו לא התקיימו, דבר ברור הוא שעדיין אין זה משיח, ודבר ברור הוא שנמצאים עוד קודם קיבוץ הגלויות. אך כאשר יקויימו ענינים אלו, ואח"כ יהי' "ילחם מלחמות ה'", ואח"כ אומרים "וינצח" – שהוא ינצח²⁴, רק אז יגיע הזמן שבו יתחיל קיבוץ הגלויות.

– כך פוסק הרמב"ם!

ישנם מקומות שלא פוסקים להלכה כדעת הרמב"ם משום שפוסקים אחרים חולקים עליו. אבל כאן הרי זה אחד מפסקי הדינים של

23) כמ"ש "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותי שלום" (משלי ג, ז).

24) להעיר משיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 110): "רואים בפועל איד שכבר נפעל והולך ונפעל ה"זילחום מלחמת ה" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום". (תרגום מאידית).

1) אבות פ"א מי"ז.
2) מגילה כז, רע"א.
3) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק ביאור לסי' זד.
4) פרש"י חוקת כא, כא.
5) ש"א טז, ז.
6) תהלים פד, ח.
7) ר"פ תשא.
8) תניא רפ"ז.
9) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בעלותך לה, ב. ובכ"מ.
10) תהלים צא, טז.
11) ראה לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.
12) מאור עיניים ס"פ פינחס.
13) ראה לקו"ת ח"ב ע' 599. ועוד.
14) בלק כד, ז.
15) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה.
16) ירושלמי מע"ש ספ"ד.

עברה ותטהרם²⁹, ובמילא יורדת רוח (של גבורות וצמצומים) המחסרת ח"ו בברכות וההמשכות, בברכת ה' למטה].

ו. זוהי תפלת חנה בשם כל אחד ואחת מישראל, ותפלת כאו"א בכל דור דור, באופן ד"מרת נפש³⁰:

למרות ש"עלץ לבי בהוי", אבל מצד שני ישנם עדיין "מריביו", ומבקשים בתפלה, שיהי "יחתו מריביו", היינו שיתבטלו הגבורות והצמצומים למעלה – כפי שהרבי הנשיא מפרש זאת במאמרו בארוכה³¹ – במילא יתבטל תוקף המצמצמים והמגבילים פה למטה, ואזי יהי "יחתו מריביו".

ויקויים אח"כ המשך הפסוק: "זיתן עז למלכו", שזהו הענין ד"ילחם מלחמת ה" וינצח כנ"ל, שהמוציא ומוליך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך³² כמ"ש³³ "אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו" – בעניני מלחמות שיש לנהל, ורק אח"כ יתחיל ה"ירים קרן משיחו" – כפי שמפרשי התנ"ך מפרשים¹⁶ – שיתגלה שהוא המשיח.

ובפרט לפי פס"ד הרמב"ם³⁴ ש"אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם – בעשרה הימים שבין ר"ה ויוה"כ"פ היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", אזי כאשר אוחזים ב"הוי יחתו מריביו" הרי זה מקויים מיד ללא הפסק זמן בינתיים, ונמשך עוד בראש השנה כאשר מתפללים וקוראים בהפטרה "הוי יחתו מריביו", ואח"כ זה נמשך בפרטות ובא בפועל בכל מקום ומקום, ובכל ענין לפי ענינו, למטה מעשרה טפחים, ונמשך בעניניו של כאו"א – לבטל את המדידה והגבלה שיש לו בעבודת

הרמב"ם שאין אף פוסק החולק עליהם! [ומה שמביאים את דברי הירושלמי²⁵ ופי' הרמב"ן על שיר השירים – הרי בודאי ידע הרמב"ם ע"ד הירושלמי. ובנוגע לרמב"ן על שה"ש – ראשית, ישנה מחלוקת האם אכן הרמב"ן כתבו או מחבר אחר. וגם את"ל שהוא להרמב"ן – הרי"ז ע"ד פירושו על התורה, שאין ענינו פסקי-דינים, ע"ד פי' רש"י שישנו כלל בפוסקים שרש"י בפירושו לש"ס אינו פוסק. בשו"ת שלו וכן בספרי תלמידיו מובאים פסקי רש"י, אך מפירושו על הש"ס א"א ללמוד פסקי-דינים!].

ובמילא, הרי זה דבר ברור שנמצאים עוד קודם קיבוץ גלויות, ועוד לא רואים את זה ש"יכוף כל ישראל" ללכת בדרכי התורה ומצוותי²⁶, ובמילא – אוחזים עתה ב"הוי יחתו מריביו" עוד לפני ש"ירים קרן משיחו" [וכמדובר לעיל²⁷, שישנם אלו שהם "מריב וא"י", המלאכים למעלה שאינם מניחים לחסדים לרדת למטה, ולכן חסר לפעמים גם הענין ד"יערה עליו רוח ממרום²⁸, ה"רוח

25) ריש ברכות (וכן הוא בשה"ש פ"ו, י): "גאולתן של ישראל היא כאיילת השחר קמעה קמעה". בהבא לקמן בפנים – ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 בהערה בארוכה, חט"ו ע' 491. ועוד.

26) להעיר מיחידות הרש"ח גוטניק שי' אצל כ"ק אד"ש מה"מ בתאריך ה' מנ"א תשכ"ז (10 חודשים לאחר התוועדות זו), שבה אמר לו כ"ק אד"ש מה"מ בין הדברים: מה שכתוב ברמב"ם שיהי איש (שיכוף כל ישראל וכו'), אין הכוונה בזה רק בכח – הכוונה היא בפועל, דהיינו, שאיש זה ילך ("ארוגנין") ויכוף ("צווינגען") את כל ישראל לקיים תורה ומצוות. מובן, שאין הכוונה שהוא בעצמו ילך לכל אחד ואחד, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי – כי אם השלוחים שלו, ושלוחי השלוחים עד מאה. ובשבילי הי' מספיק שהם רק ילכו ויגידו ליהודים שצריך לשוב לתורה ולמצוות, וזה עצמו כבר הי' מסייע ומביא לידי קיום ה"ויכוף" (כפשוטו) – ואז, יוכלו לדבר ע"ד "אתחלתא דגאולה" (צדי"ק למלך ח"ו ע' 174 – ע"פ רשימה פרטית).

27) סעיף א'.

28) ראה ישע"י לב, טו. תניא פי"ד (כ, ב).

29) ל' אדה"ז באגה"ת פ"ח.

30) שמואל-א א, י.

31) סה"מ תש"ו בתחלתו ס"ג.

32) ראה רמב"ם הל' מלכים ומלחמותיהם פ"ד ה"י.

33) פינחס כז, ז.

34) הלי' תשובה פ"ב ה"ו.

מה מדגיש התקיעה-גדולה

[. .] עד ל"תקיעה גדולה" שהיא מעין ודוגמת "תקע בשופר גדול לחרותנו", וכמנהג ישראל שהתוקע מאריך בה בכל כחו, וכשמוציא כל כחו בהתקיעה הגדולה ה"ז מדגיש עוד יותר ש"כלו כל הקיצין", אפילו לפני התקיעות, ועאכו"כ בשעת התקיעות, עד להסיום בתקיעה גדולה.

(משיחת יוס' ב' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

בנוגע להכתרה העיקר הוא הביטול, שזה מתבטא בדיבור שאומרים "יחי המלך"

כמדובר לעיל, הענין דר"ה קשור עם מה שהקב"ה אומר "אמרו לפני מלכותי כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי שיעלה זכרוכם לפני לטובה, ובמה בשופר", שזהו הרי שלשת הענינים של מחשבה דיבור ומעשה;

תקיעת שופר הוא ענין המעשה, ומלכות הוא ענין הדיבור, שהרי בנוגע להכתרה לא נוגע מחשבה, העיקר הוא ענין הביטול שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים "יחי המלך" [. .] וזכרונות הוא ענין המחשבה.

(תרגום חפשי משיחת יוס' ב' דר"ה ה'תשל"ז - בלתי מוגה)

כאו"א מישראל צריך לעשות כל התלוי בו, שע"י עבודתו בצום גדלי', יהי אצלו כאילו יומו של משיח כבר בא!

בעמדנו בצום גדלי', שבא לתקן הענין דפיזור ישראל וביטול מלכות בית דוד (כנ"ל בארוכה), שמזה מובן דאע"פ שהתיקון בפועל תלוי בביאת משיח צדקנו בפשטות ובגילוי, נשמח בגוף הנראה לעיני בשר – הנה ברוחניות הענינים, צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו, שע"י עבודתו בצום גדלי', יהי אצלו כאילו יומו של משיח ("משיח'ס טאג") כבר בא, והרי הוא עומד מוכן לכל עניני הגאולה שיבואו פתאום (כיון שכבר הוכנו בשלימות לפני"ז).

(משיחת צום גדלי' ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הבהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא רמז וכנגד ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע"⁷, שתוכן הענין בפשטות הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות, ואדרבה עי"ז שיאדימו פני התוקע – מיתוסף בו חוזק ובריאות.

וכשם שהדין בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי'⁸, אפילו ראי' דחכמה –

כך נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול", "והיו עיניך רואות את מוריד"⁹. ובאופן, שלמרות גודל הגילוי אין-זה מזיק את הרואה, ואדרבה – ע"ד דברי רבנו הקדוש¹⁰ מסדר הש"ס על שזכה לראות את ר' מאיר מאחוריו, ואילו ה' זוכה לראותו מלפניו ה' עאכו"כ – ע"ז זוכים לענינים הכי נעלים דהראי' והסתכלות האמורה.

[ובפרט שנמצאים כבר לאחרי כל הענינים דששה סדרי משנה (נוסף על חמשה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדורנו זה, דור האחרון לגלות וראשון לגאולה – שעיקר החידוש של תלמידים אלו בדורנו הוא שכבר "כלו כל הקיצין"¹¹, וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצחו כבר¹², וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם"¹³ מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכא"א מישראל את היין המשומר והלוויתן ושור הבר, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחניות (אהבה ויראה¹⁴, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה¹⁵, ומקורן – בענין הדעת, ועד לתכלית שלימות הדעת בקיום היעוד¹⁶ "כי מלאה הארץ דעה את הוי"ו") והן בגשמיות, ואדרבה – בעיקר בגשמיות].

ויהי רצון, שנזכה כולנו לילך לארצנו הקדושה, נשמות בגופים דוקא, ונשיא דורנו בראשנו, ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמישיח צדקנו צריך לבוא – תיכף ומיד, וכמדובר שהר"ת דמי"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון¹⁷ – משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סועדים תיכף ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשולחן ערוך [.]. וזו נעשית הכנה קרובה לשיבה בסוכת עורו של לווייתן¹⁸, ותיכף ומיד ממש.

(קטעים משיחת יום ב' דראש-השנה ה'תשנ"ב – בלתי מוגה)

- 7) ראה פע"ח שער השופר פ"א. ועוד.
- 8) ראה שו"ע אדה"א או"ח סקכ"ח ס"ז. ועוד.
- 9) ישע"ל, כ. וראה תניא פל"ו.
- 10) עירובין ג, ב. וש"נ.
- 11) סנהדרין צז, ב.
- 12) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
- 13) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רע"ט.
- 14) היום יום" ט"ו טבת.
- 15) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
- 16) ראה תניא פ"ד. ובכ"מ.
- 17) ישע"י יא, ט. רמב"ם הל' מלכים בסופן.
- 18) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.
- 19) ראה ב"ב עה, א.

ה', ולהמשיך את ברכת ה' מ"ידו³⁵ המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".

וכך גם בתפלת ראש השנה, כשמבקשים "ובכן תן כבוד ה' לעמך תהלה ליראך ותקוה טובה לדורשיך ופתחון פה למיחלים לך" ביחד עם "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", אשר (החיבור דשניהם) הוא הענין ד"הוי' יחתו מריביו" (כמדובר בהמאמר דר"ה).

שאזי מתחלת כבר הגאולה הפרטית של כאו"א בעבודתו (כפי שאומר באגה"ק³⁶), ובגאולה כפשוטו של כמה וכמה הנמצאים לעת עתה במצור ובשבי³⁷, שיצאו משם

(35) נוסח ברכת המזון.

(36) סימן ד קה, ב.

(37) הכוונה לבני ישראל שנמצאו באותה עת בברית המועצות מאחורי מסך הברזל.

בחסד וברחמים, בשמחה ובטוב הנראה והנגלה ובעגלא דידן,

וזו תהי' התחלה קרובה, הכנה קרובה וסלילת הדרך, דרך המלך – הדרך³⁸ – כפי שהגמרא אומרת³⁹ שזוהי דרך רחבה במיוחד, שתפתח את הדרך עבור המון ה"קהל גדול ישובו הנה"⁴⁰ בקרוב ממש, עי"ז שתהי' גאולתם הפרטית של המון עשיריות, מאות, אלפים ורבבות מישראל³⁷, והיא תסלול את הדרך לגאולה האמיתית והשלימה של בני ישראל בכל מושבותיהם, ע"י משיח צדקנו – כפס"ד הרמב"ם הנ"ל ש"הרי זה משיח", יבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

(38) שופטים יט, ג.

(39) ב"ב ק, ב.

(40) בא י, ט.

מערכת "יחי המלך" מאחלת לקהל קוראי ולכלל ישראל כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה

שנת גאולה אמיתית ושלמה, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממ"ש

גליון זה מוקדש לזכות

כל העוסקים והמסייעים לעריכת, הדפסת והפצת הקונטרס "יחי המלך"

הרב שלום דובער בן טייבל	ר' יעקב יצחק דב הלוי בן חי' רחל	הת' שמואל בן חי' שרה יהודית
הרב שמרי'ה בן פסי'ה	ר' יהודה בן דיניל	הת' לוי יצחק בן בלומה יהודית
ר' זאב מאיר בן ציפורה פריידה	ר' דוד הכהן בן שרה	הת' יעקב בן לאה
ר' מנחם מענדל הלוי בן חיה	ר' חיים אברהם בן צילה	הת' שניאור פרץ בן מרים
ר' אפרים יונה בן פאולין רות	ר' מנחם מענדל בן מרים עטיל	הת' שניאור זלמן בן פרידא חנה
ר' נפתלי הערץ בן דיניל	ר' ראובן בן עפרה	הת' ישראל נח בן מרים עטיל
ר' מרדכי שי' ענתי	ר' מאיר בן מלכה פערל	הת' יעקב ישראל בן ציפורה שרה
ר' אפרים זאב בן גי'שא גני'ה	ר' אסף חנוך בן בדורה	הת' נתן בן שושנה

לכתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה, והרחבה בכל המצטרף בגו"ר

ושיזכו תיכף ומיד – בתוך כלל ישראל – לקבל את פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בעיני בשר למטה מעשרה טפחים, בגאולה האמיתית והשלימה – "נאו", ממ"ש

העילוי דר"ה שחל בשבת

א. [.] ע"פ הנ"ל יש להוסיף ביאור בטעם המנהג (כמובא בשיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר) להזכיר בראש השנה את שמותיהם של רבותינו נשיאינו - הבעש"ט, המגיד, אדה"ז, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, ובדורנו - כ"ק מו"ח אדמו"ר:

נשיא הוא כשמו - מלשון התנשאות ורוממות, כיון שהוא מנושא ומרומם מכל ישראל, **ראשי** אלפי ישראל שנשמותיהם הם מבחי' ראש ומוח לגבי נשמות ההמון כו" (בדוגמת מלך שנקרא ראש העם, ומשכמו ומעלה (הוא כבר) גבוה מכל העם).

יחד עם זה 'הנשיא הוא הכל' ("משה הוא ישראל וישראל הם משה"), הנשיא כולל בתוכו את כל בני דודו, וכל יהודי יש בו ניצוץ משנשמת נשיא הדור. וע"י הנשיא נמשכים כל הצרכים הגשמיים והרוחניים לאנשי הדור, מלמעלה מעלה (דרגת הנשיא), עד לעצמותו ית' (למעלה מכל גדר מעלה) עד למטה מטה **ממש**, שכשם שהוא למעלה מעלה כך ממש ה"ז נמשך למטה מטה עד **ממש** שאפשר לממש זאת בחוש המישוש,

עד שהנשיא ממשיך בהם מההתנשאות שלו ומגביל אותם - "תשא את ראש בני ישראל" (ע"ד הנ"ל שע"י נס נעשית ההרמה של הטבע ובטבע).

שכן מתאים שביום ראש השנה שאז ההמשכה מבחי' ראש, ולמעלה מדרגת הראש, על ובכל ימי השנה, ברכות מלמעלה מעלה עד למטה מטה, בכל צרכי בני', בגשמיות וברוחניות - יזכירו את הנשיאים, שעל-ידם נמשכים הברכות וההמשכות לכל יהודי ולכל בני'.

ועאכ"כ בר"ה בשנה זו - שיום ראשון שבו חל להיות בשבת, ו - שנת תש"נ, ר"ת תהא שנת נסים.

ב. ע"פ כל הנ"ל מובן גודל העילוי של ראש השנה של השנה החדשה: נוסף לזה שאז "יורד אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה" (שזהו **בכל** ראש השנה), הרי האור חדש של ראש השנה זה (שחל להיות בשבת, ושנת תש"נ) נמשך מ"מקום" שהוא למעלה אפילו מגדר וציוור אור, עד לעצמותו ומהותו ית' וזה נמשך בגלוי למטה מטה במציאותם של בני' כפי שהם נשמות בגופים כאן למטה.

וכל זה נמשך תיכף, לאלתר, ברגע הראשון של ראש השנה, אלא שאח"כ צריך יהודי "לפרוק את החבילות" ("פאנאנדערפאקן די פעקלעך") שהוא מקבל, ע"י עבודתו באופן של "יעקב הלך לדרכו", דרך התורה והמצוה, ולדרכו דוקא - **בקב שלו**.

ובפרט ע"י העבודה - מדה כנגד מדה - בתור כלי המשכת הנסים מלמעלה (תהא שנת נסים) - ע"ז שיהודי עושה עבודתו באופן של נסים, ז.א. הנהגה למעלה מטבעו ורגילותו (אפלו דקדושה) עד עתה, עד כ"ז - באופן שלא בערך,

(משיחות יום א' דר"ה (יום ש"ק), יום ב' דר"ה וצום גדלי' ה'תש"נ - מוגה - תרגום מאידית)

האם מותר למי שנטל ידיו לסעודת ראש השנה - לתת "שלום עליכם" למשיח?

בעמדנו בר"ה שהוא "יומא אריכתא"¹, הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות הגלות. כלומר: יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו - הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וביחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד!

וממילא מתקיים ביום השלישי בתשרי - "ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו", מפני שזוכים תיכף ומיד שימים אלו יהפכו "לששון ולשמחה גו' והאמת והשלום אהבו"², שזהו ההיפך הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' - היפך האמת והיפך השלום!...

ואף שודאי ר"ה הוא לא זמן המתאים להזכיר ענין שכזה - אעפ"כ מזכירים זאת עתה, משום שבעמדנו לאחר כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל ענינים אלו נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "כזכיות", אלא "זכיות" ממש!

והעיקר, כאמור, שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, וממילא מתכוננים ל"יום השלישי - בתשרי - יקימנו ונחיל לפניו" [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייך לשלימותה של מלכות בית דוד³], לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה - "כסעודת שלמה בשעתו"⁴, בה הקב"ה משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיכף ומיד את היין המשומר, הלוויתן ושור הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שמיהרו לברך ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתוועדות זו - הרי הם באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר, ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלום עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלום עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר למי שנטל ידיו לתת "שלום עליכם" למי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם אווזים כבר לאחר הבדלה, הרי הם מכינים את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

הסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול"

[.] ועוד והוא העיקר - שמכיון שמתכוננים לעריכת "סעודת שלמה בשעתו" כאמור, ולברכת-המזון "עד כזית ועד כביצה"⁵ - נזכה תיכף ומיד לה"תקע בשופר גדול לחרותנו" בביאת הגאולה, ובאופן שביחד עם זה שהגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה דכזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע⁶ הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דורנו, שהגאולה צריכה להיות למטה מעשרה טפחים דוקא.

(4) ל' חז"ל - ב"מ רפ"ז.

(5) ברכות כ, ב.

(6) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.

(1) שו"ע אדה"ז אר"ח סת"ר ס"ג ואילך.

(2) זכרי' ח, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופן.

(3) ראה ספר השיחות תנש"א ח"א ע' 23. וש"נ.

